

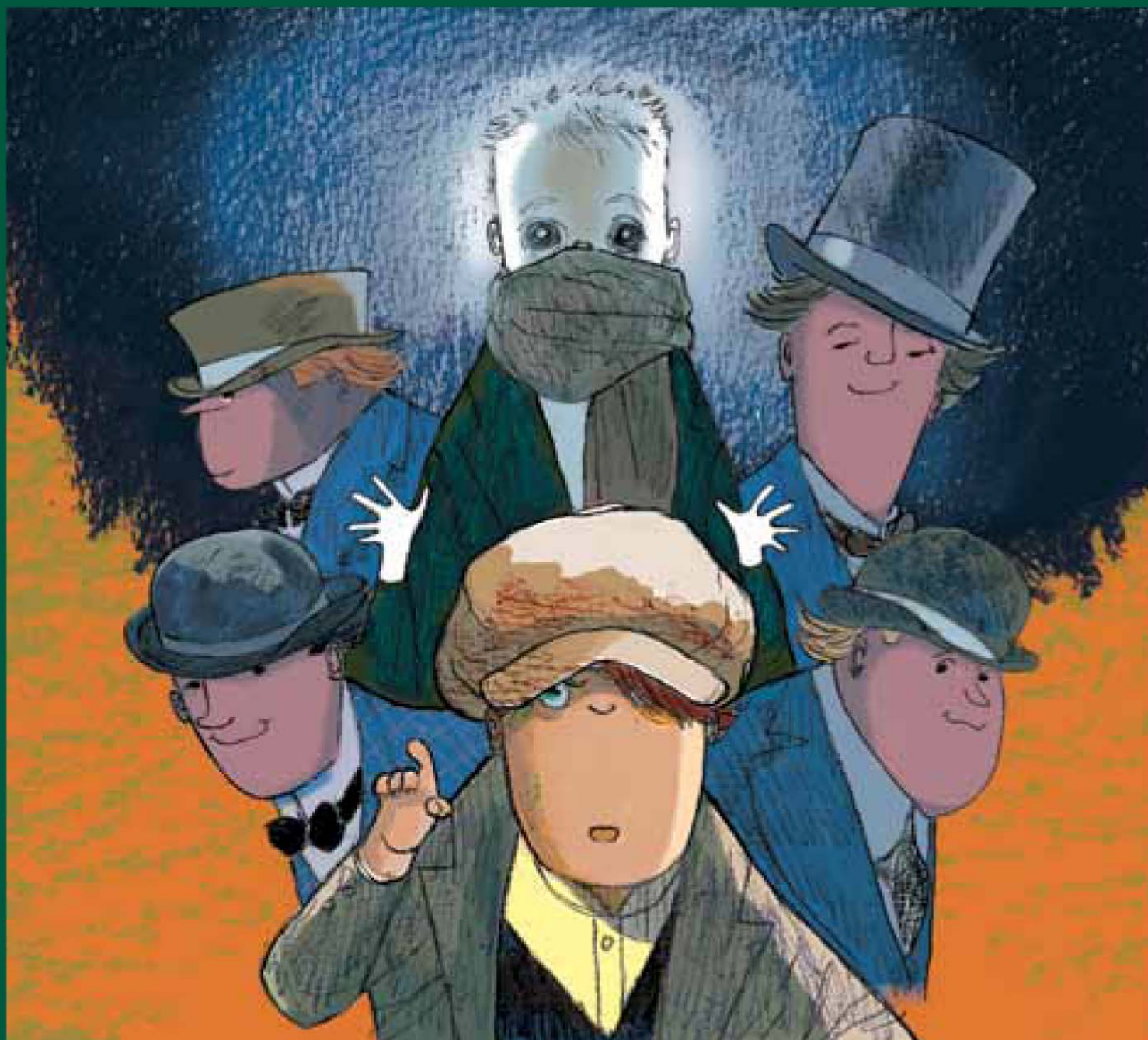

PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA
INFANTIL

L'aprenent de bruixot i els Invisibles

JORDI SIERRA I FABRA

Il·lustracions de Francisco Ruizge

edebé

L'aprenent de bruixot i Els Invisibles

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

Jordi Sierra i Fabra

L'aprenent de bruixot i Els Invisibles

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

edebé

Obra guanyadora del Premi EDEBÉ de Literatura Infantil segons el veredict del jurat format per: Teresa Colomer, Toni Iturbe, Esperanza Nova, Roberto Santiago i Vicenç Villatoro.

Títol original: *El aprendiz de brujo y Los Invisibles*
© Jordi Sierra i Fabra, 2016

© Ed. Cat.: edebé, 2016
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia
Traducció: Elisenda Vergés-Bó
Disseny gràfic de coberta: César Farrés
Il·lustracions: Francisco Ruizge

Primera edició: març 2016

ISBN 978-84-683-1777-9
Dipòsit Legal: B. 1598-2016
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Índex

PRIMERA PART: La nit dels morts vivents

1. L'estranya poció del professor Haggath 8
2. Una bèstia al cementiri de Parr-Harway 20
3. La resurrecció de Meredith Conway... i alguna
cosa més 31
4. Un mort campa solt 41

SEGONA PART: El primer dia

5. El poder de tres simples gotes 52
6. A l'orfenat Monroe 63
7. El mort vivent del carrer McDougal 75
8. Preparant la nova escapada 88
9. Un rostre a la paret 99

TERCERA PART: El segon dia

10. A la recerca d'Els Invisibles 114

11. El periodista del *Daily Today* 126
12. La gran sorpresa d'Els Invisibles 138
13. Plans per desemascarar un assassí 150

QUARTA PART: L'últim dia

14. L'alegre i feliç jornada de Jonas Petigrew 160
15. El fantasma 172
16. El retrobament de dos vells enemics 182
17. Cara a cara 194
18. Mitjanit al cementiri 206

EPÍLEG: L'endemà

19. Un futur perfecte (...o gairebé) 212

PRIMERA PART:
La nit dels morts vivents

1

L'estranya poció del professor Haggath

De vegades no sabia com aconseguia moure's amb la cadira de rodes entre tants centenars, milers de pots, ampolles, capsos, recipients o peveters plens de pólvores i líquids de tots els colors. I no obstant això, ho feia, i ho feia amb celeritat, amb una precisió mil·limètrica. Com precisos eren les mesures que prenia de cada lloc. Una cullerada de pólvores vermelles, dos pessics de pólvores verdes, un got de líquid blau, mig de líquid groc, la cua de sargantana justa i exacta, les tres fulles de plantes acabades de tallar al matí o la fulla de planta seca guardada amb cura, les espècies, l'ull d'una rata morta, la ploma d'un

colom, una mica de vent capturat al vol, unes gotes de pluja de primavera... Tot anava a parar a l'atuell que s'escalfava al foc i del qual fluïa un fum blanc, gairebé viu. Un fum que adoptava formes en l'aire durant un segon o dos i després... s'esvania. A l'atuell, els ingredients bullien tot formant petites bombolles.

Era l'únic que se sentia, perquè la cadira de rodes del professor Haggath era silenciosa.

Plub, plub, plub.

En Mortimer ho observava tot des d'un racó.

Gairebé no respirava.

Perquè el professor Haggath tenia molt males puces.

Era capaç de convertir-lo en una sargantana, i després tallar-li la cua per utilitzar-la en una de les seves pocions.

—Bé, això quasi està llest —es va aturar de sobte l'alquimista amb un deix d'orgull a la veu.

Tots dos, un de prop i l'altre de lluny, es

van quedar mirant la cocció de l'estranya barreja.

Només faltava una cosa.

La més important.

Que el professor Haggath pronunciés les paraules màgiques i adequades en el moment únic i precís.

—Mèu... —va miolar l'Arquimedes, el gat, el millor amic del professor.

—Calla, que no és el teu sopar —li va retreure ell.

L'Arquimedes va enfonsar el cap entre les potes del davant, va tancar els ulls i va col·locar l'extrem de la seva llarga cua davant d'ells, com si no volgués veure res del que estava fent, ja que no era el seu sopar.

En Mortimer sabia que l'Arquimedes era dolent.

Només li faltava parlar.

I si en un altre moment de la seva vida havia estat un nen o una nena i el professor Haggath l'havia convertit en gat?

Era possible?

Bé, la màgia... no, la màgia no; el poder alquímic del professor era molt notable, però tant...

A més, l'Arquimedes l'adorava.

El rellotge de l'església de St. John va esquinçar la nit amb les seves campanades, lentes, greus. En Mortimer les va comptar, però sabia perfectament que n'eren onze. Quan l'última es va apagar per l'aire, la llum de la lluna va penetrar per la finestra, com una admonició, en el moment en què uns núvols es van apartar per descobrir-la.

El noi va mirar per la finestra.

Era lluna plena, tal com havia de ser perquè la poció funcionés. Plena, perfecta, blanca, igual que un far que il·lumina la foscor.

La lluna li marcaria el camí.

Hauria de córrer per arribar abans de mitjanit al cementiri de Parr-Harway.

El fum que sortia de l'atuell escalfat al foc

va formar una calavera en l'aire. Una calavera tènica, de grossos ulls negres, que va flotar ingràvida fins que, a poc a poc, la seva boca de dents rectes va començar a pujar pels flancs.

En Mortimer es va ajupir una mica més al seu racó.

Hi havia moments en què, malgrat tot, la por el posseïa.

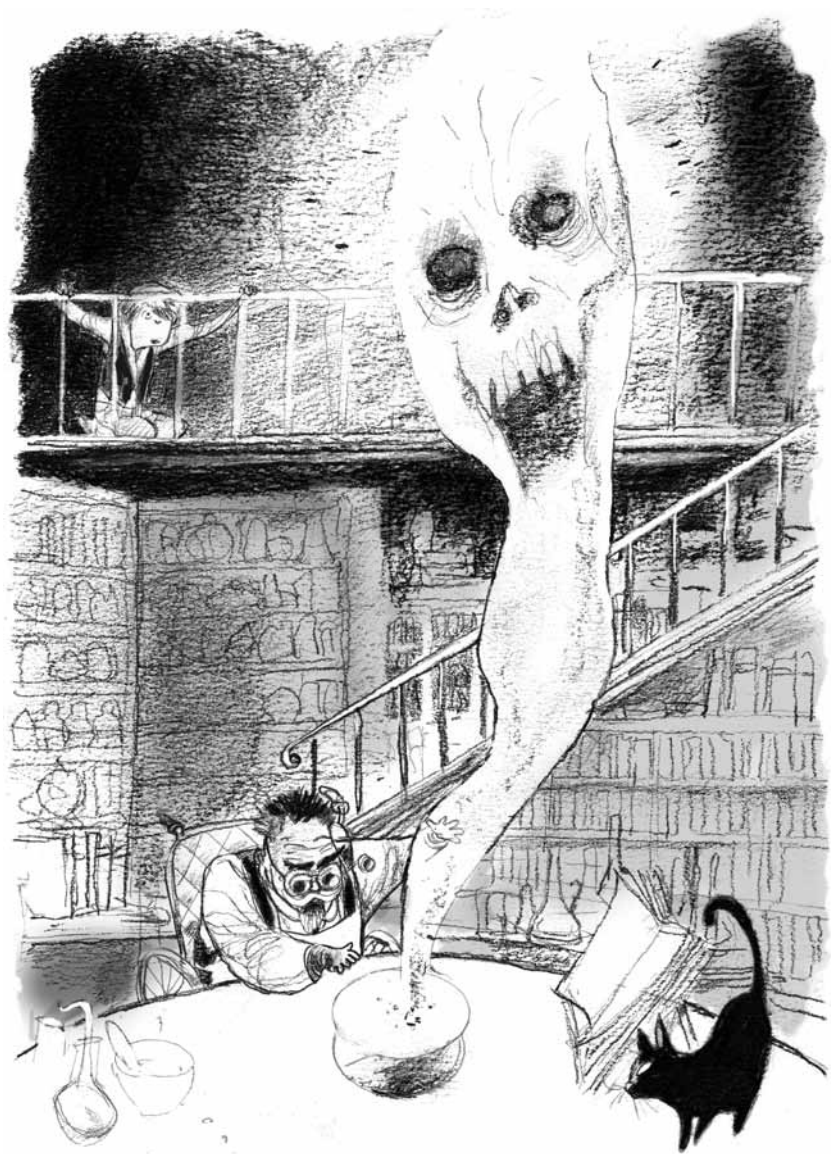
La calavera va somriure.

Aleshores el professor Haggath va començar el conjur.

La part final de tots els seus treballs, perquè a ell no li agradava anomenar-los *encanteris*. No era un mag. A tot estirar, un bruixot. Un bruixot amb el poder ancestral de tots els dominadors de l'energia; els savis capaços d'entendre la física i la química dels elements, barrejant-les amb la força de les ombres i els ritus heretats de la foscor del passat.

Una cosa que només passava de pares a fills, o de mestres a deixebles.

—*Aixakalandra munharis guggan ha!*—va

alçar les dues mans al cel sense deixar de mirar la calavera somrient—. Que el riu de la vida torni a fluir en tu! Que la terra et torni la seva energia! Que les ombres donin pas a una nova llum!

La calavera va somriure més.

El professor Haggath va estendre totes dues mans per damunt del recipient.

—*Moh ajkadarm suggerered vij!* —va cridar.

La calavera es va esvanir lentament.

L'atuell va tremolar.

El foc que l'escalfava es va apagar de cop.

—Que així sigui!

I es va fer el silenci.

Fins i tot les espelmes, les flames de les quals havien oscil·lat nervioses un moment abans, es van mantenir ara molt quietes, omplint amb la seva difusa claredat el laboratori.

Sempre que acabava l'elaboració d'una poció, el professor quedava esgotat, i aquest cop no va ser menys. Es va deixar caure

cap enrere a la cadira i va panteixar com si acabés de fer una llarga cursa. L'Arquimedes tornava a tenir els ulls oberts. En Mortimer va sortir del seu racó.

—Voleu que ho faci jo, senyor? —va preguntar el nen al seu amo en veure-li el cansament.

Peter Hawthorn-Thorne Haggath va alçar la mà dreta.

—Insensat —va esbufegar—. No veus que una sola gota vessada, una sola, canviaria l'esdevenir dels fets segons on caigués?

—Solament volia ser de més ajuda —va inclinar el cap, submís.

—Ja ho ets —va dir l'alquimista—. Per ser un nen, no ho fas malament. I ets llest. Potser algun dia heretaràs els meus coneixements. Però mentrestant...

En Mortimer va treure pit.

Algun dia.

De moment només tenia dotze anys i gairebé en feia tres que era amb el seu mestre,

quan l'havien escollit entre tots els nens de l'orfenat Monroe.

El va deixar fer. En Haggath va agafar una ampolla de vidre amb un tap de suro. El va treure i va posar un embut al coll de l'ampolla. Després, protegint-se totes dues mans amb uns guants de pell, va agafar acuradament l'atuell roent i, amb més cura encara, va vessar el líquid final a l'ampolla a través de l'embut.

Més que un líquid, era una mena de pasta que no s'enganxava ni a l'atuell ni a l'embut, igual que el mercuri, que semblava líquid però no mullava ni deixava restes. El color era estrany: gris fosc amb taquetes vermelles, verdes, blaves, grogues i taronges. Fins a l'última gota va passar de l'atuell a l'ampolla, que va quedar pràcticament plena. Després de tornar a posar l'atuell sobre les brases misteriosament apagades, el professor va tancar l'ampolla amb el tap.

—El teu torn —va dir el professor a en Mortimer.

El noi va anar a agafar-la.

La mà del seu amo el va retenir.

—Escolta —va fer que el mirés als ulls—, has fet molts encàrrecs, has estat un eficaç ordinari i servent, mai no has tingut cap problema. Ets ràpid, fidel, i això t'honora. Però això —va assenyalar l'ampolla amb l'altra mà— és diferent. Més diferent del que t'imagines o del que hagis pogut veure aquí fins ara. Es tracta d'un encàrrec especial. En tota la meua vida només n'he fet un de semblant, fa força anys. És una poció molt molt forta, única, difícil, que només pot funcionar aquesta nit. La persona que l'ha demanat ha pagat molts diners per això —els ulls se li van empetitir una mica—. En primer lloc, l'has de portar abans de mitjanit. En segon lloc, has de lliurar l'ampolla intacta. No l'obris. Que no se'n vessi ni una gota! Ho has entès? Cap ni una! Si només una d'aquestes gotes caigués en un altre lloc, podria desencadenar un fet... preocupant, per dir-ho d'una manera suau!, ho

entens? En Plimton s'encarrega de cobrar. Tu només porta-les. En recordes l'adreça?

—Cementiri de Parr-Harway, rere l'església de la Madeleine, al fons, a la vora del mur que dóna al riu. Ells seran allà, esperant-me.

—Bé —la mà va deixar de pressionar-li el braç—. Tens el sarró?

—Sí —l'hi va mostrar.

El professor Haggath va agafar l'ampolla amb les dues mans. Devia contenir almenys un litre d'aquell líquid. Ell mateix la hi va posar al fons capitonat del sarró, a prova d'ensopegades inoportunes i de caigudes. En Mortimer va notar-ne el pes.

—Vinga, corre —li va ordenar el seu amo—. Tens el temps just.

—Sí, senyor.

Va girar cua. Va fer les primeres passes.

—Mèu! —va miolar l'Arquimedes, com si se n'acomiadés.

—No corris, però vés de pressa! —va ser l'últim que va sentir dels llavis de l'alquimista.

Com s'anava ràpid sense córrer?
Un cop al carrer va sortir rabent.
Caram!, tenia dotze anys; era àgil. Mai no
havia caigut.